

Arrest

**nr. 60 334 van 28 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X
 In eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen
 X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 23 februari 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 februari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE POVERE, die *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 21 september 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Uit het Eurodac-verslag van 21 september 2010 blijkt dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij reeds in Polen werden genomen op 5 september 2010.

Op 19 november 2010 verzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris de Poolse autoriteiten overeenkomstig artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is

voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening), om de overname van de verzoekende partij en overeenkomstig artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening om de overname van de twee minderjarige kinderen van de verzoekende partij. Op 25 november 2010 laten de Poolse autoriteiten weten in te stemmen met het verzoek tot overname.

Op 7 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten B.M. (...)
(...)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat zij op 21.09.2010 bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aanvraag. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in "P." op 16.12.1970.

Uit het Eurodacverslag van 21.09.2010 blijkt dat betrokkene in Polen asiel heeft aangevraagd. De Poolse overheid heeft op datum van 25.11.2010 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon en haar twee minderjarige kinderen.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 09.11.2010 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat zij eerder asiel aanvraag in Polen. Betrokkene verklaarde dat ze per taxi uit Malgobek vertrok op 02.09.2010 naar Minwody. Vervolgens zou ze van daar per trein naar Moskou gereisd zijn. Op 04.09.2010 zou ze Moskou per trein verlaten hebben naar Brest (Wit-Rusland) waar ze op 05.09.2010 de trein genomen zou hebben naar Polen waar ze op 05.09.2010 in Teraspol zou zijn aangekomen. In Polen vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan. Op 08.09.2010 zou ze Polen per taxi verlaten hebben richting Brussel (België) waar ze op 09.09.2010 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde de uitkomst van haar asielaanvraag in Polen niet te hebben afgewacht. Op 21.09.2010 vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodac-verslag van 21.09.2010 werd op 19.11.2010 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr° 343/2003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 25.11.2010 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene en haar twee minderjarige kinderen M.I. (...) en M.I. (...) wordt ingewilligd op basis van art 16.1.e van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 09.11.2010 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat ze naar België kwam omdat België een humaan land is en ze zich hier goed voelt en ze in Polen niet kon blijven omdat ze daar gevaar liep (DVZ, vraag 19). Betrokkene brengt buiten haar verklaring dat ze niet in Polen kon blijven omdat ze daar gevaar liep echter geen concrete elementen en/of bewijzen aan die deze verklaringen ondersteunen. Indien betrokkene niet in Polen zou kunnen blijven omdat ze er gevaar zou lopen dan is het aanbrengen van concrete bewijzen of elementen wel het minste wat van betrokkene verwacht mag worden. Betrokkene brengt buiten haar loutere verklaring dat ze er gevaar zou lopen echter geen concrete elementen of bewijzen naar voren en kan dus op geen enkele wijze haar verklaringen over het gevaar dat ze er zou lopen, aantonen.

Verder verklaarde betrokkene bij de vraag naar familieleden in België of Europa dat een ver familielid van haar, B. L. (o.v. 6.021.846) in België zou verblijven. Betrokkene geeft echter niet aan wat haar familieband is met deze persoon behalve dat het om een "ver familielid" zou gaan. Verder dient te worden opgemerkt dat dit aangehaalde familielid net zoals betrokkene meerderjarig is. Betrokkene maakt verder niet aannemelijk dat zij op enige wijze deel uitmaakt van het gezin van deze persoon en aldus onder de definitie van gezinsleden van deze persoon zou vallen, zoals bepaald in art 2.i van de Dublin-II-Verordening. De door betrokkene aangehaalde persoon B.L. (...) beschikt, zoals blijkt uit haar administratief dossier, bovendien niet over het statuut van vluchteling. Betrokkene maakt bovendien ook niet aannemelijk dat ze op enige wijze afhankelijk zou zijn van de hulp (financieel, medisch, etc...) van dit door haar aangehaald "ver familielid"

Betrokkene verklaarde verder geen familieleden in Europa te hebben (DVZ, vraag 17). Op basis van het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde betrokkene dat deze normaal is (DVZ, vraag 20).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (07) dagen en dient zij zich met haar twee minderjarige kinderen aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om haar vrij te stellen van het betalen van het rolrecht, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij een schending aan van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het eerste middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...)Schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van 1A van de Conventie van Genève betreffende de status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 en de zorgvuldigheidsplicht

Op 3 februari 2011 diende verzoekster een aanvraag tot machtiging van verblijf in gebaseerd op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Verzoekster heeft nog geen beslissing ontvangen met betrekking tot deze aanvraag.

Zodoende kan er tegen verzoekster geen bevel om het grondgebied te verlaten worden uitgevaardigd.

Verzoekster lijdt aan depressieve en angstige symptomatologie naar aanleiding van posttraumatische stress.

De zorgen voor deze ziekte zijn niet even toegankelijk in Polen als in België.

Verzoekster voegt in bijlage het type-attest ingevuld door haar arts, Dokter R. P. (...)

Verzoekster mag niet reizen zolang er geen psychologische beterschap is.

De Dienst voor Vreemdelingenzaken heeft door het uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied tegen verzoekster, zonder rekening te houden met de aanvraag tot machtiging van verblijf gebaseerd op artikel 9ter van de Wet van 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ernstig geschonden.

Dit bevel werd uitgevaardigd zonder enig verder onderzoek naar de concrete medische situatie van verzoekster en zonder het nemen van een beslissing met betrekking tot de aanvraag op basis van artikel 9ter van de Wet van 15.12.1980 waardoor de zorgvuldigheidsplicht ernstig geschonden wordt.

De zorgvuldigheidsplicht houdt immers in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RVS 11juni 2002, nr. 107.624).

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing meteen ook een schending is van het redelijkheidsbeginsel door de overheid.

Het gaat hier immers over een kennelijk onredelijke beslissing die op zijn minst onrechtmatig kan genoemd worden. (...)"

3.2 Waar de verzoekende partij een schending aanvoert van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), dient te worden opgemerkt dat artikel 1 van de Conventie van Genève geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140 572). Derhalve kan deze bepaling niet dienstig worden opgeworpen.

3.3 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wijst de Raad erop dat de in deze artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening en het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet beëindigen van het verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.4 De verzoekende partij laat weten dat zij een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend, daar zij lijdt aan depressieve en angstige symptomatologie naar aanleiding van posttraumatische stress. De verzoekende partij heeft nog geen beslissing ontvangen met betrekking tot die aanvraag en zodoende kan er tegen haar geen bevel om het grondgebied te verlaten worden uitgevaardigd.

De bestreden beslissing werd door de gemachtigde van de staatssecretaris genomen op 7 februari 2011. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze beslissing haar werd betekend bij aangetekend schrijven van 8 februari 2011. Verder blijkt dat de verzoekende partij op 8 februari 2011 een aanvraag tot machtiging van verblijf gebaseerd op artikel 9ter van de vreemdelingenwet per aangetekend schrijven heeft verstuurd. Uit het gevoegde stuk van de verwerende partij en het administratief dossier blijkt echter dat deze zending slechts op 10 februari 2011 ter kennis werd gebracht aan de gemachtigde van de staatssecretaris.

De verzoekende partij heeft zodoende haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet na het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ingediend. De gemachtigde van de staatssecretaris had geen kennis van deze aanvraag tot verblijf op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Het kan haar bijgevolg niet verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Bovendien heeft de verzoekende partij tijdens haar verhoor van 9 november 2010, aanwezig in het administratief dossier, verklaard dat haar gezondheidstoestand normaal is. Dit blijkt evenzeer uit de bestreden beslissing. Deze stelt dat '*Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde betrokkene dat deze normaal is (DVZ, vraag 20).*'

De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden

beslissing is gekomen, dat de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsverplichting zouden zijn geschonden of dat hij een manifeste appreciatiefout zou hebben gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.5 In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening.

Ter adstruering van het tweede middel stelt de verzoekende partij dat:

"(...) Schending artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en artikel 15 van de Dublin Verordening (EG-verordening nr. 343/20031 van de Raad van 18 februari 2003).

Door het niet onderzoeken van de aanvraag tot machtiging van verblijf gebaseerd op artikel 9ter van de Wet van 15 december en door aan verzoekster te bevelen om het grondgebied te verlaten, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken op manifeste wijze artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens alsook artikel 15 van de Dublin Verordening.

Verzoekster toch doen reizen terwijl haar arts haar dit verbiedt is een onmenselijke behandeling.

Verzoekster dient de gespecialiseerde medische behandeling die zij heden geniet in België verder te zetten zodoende dat zij op een degelijke manier kan genezen.

Gelet op het bovenvermelde dient het bevel om het grondgebied te verlaten die tegen verzoekster werd uitgevaardigd geschorst alsook vernietigd te worden (...)"

3.6.1 Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.6.2.1 Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

3.6.2.2 Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie

beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.6.2.3 Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

3.6.3 Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.6.4 De verzoekende partij stelt dat door haar te laten reizen terwijl haar arts haar dit verbiedt een onmenselijke behandeling is.

Er dient nogmaals te worden benadrukt dat aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter nog geen uitspraak werd gedaan door de Dienst Vreemdelingenzaken en de verzoekende partij tijdens haar verhoor van 9 november 2010 verklaarde over een normale gezondheidstoestand te beschikken. Uit het feit dat de verzoekende partij niet zou mogen reizen van haar arts, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstige zieke vreemdeling en zijn familieleden om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening, wordt vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat om de schending van dit artikel met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). *In casu* laat de verzoekende partij na om de wijze aan te duiden waarop artikel 15 van de Dublin-II-Verordening door de bestreden beslissing wordt geschonden. Om die reden is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS